

[Ragnhild Andersen.]

at tro på hans tale om huslejeforhøjelsens nødvendighed. Hertil fandt ministeren brugelige instrumenter i bemyndigelsen i byggestøttelovens § 20 og i boligministeriets tilsynsførende i foreningen Socialt Boligbyggeri, således at han sidste torsdag aften kunne foretage sit næste skaktræk i spillet om huslejeforhøjelse. Man tør nok sige, at ministeren er kvik. Måske var ministeren lidt for kvik, for han havde et sådant hastværk, at han nogle timer efter udsendelsen af Ritzaummeddelelsen selv måtte neddæmpe den virkning, som hans chokerende skridt havde gjort på bladredaktionerne — gud bevare min mund, sagde kællingen, da hun havde sagt, hvad hun vidste.

Med megen elegance vendte boligministeren sig her i tinget mod forsøget på at ophidse stemningen mod tanken om at skabe orden og ligevægt også med hensyn til selve spørgsmålet om boligudgiften. Mon ministeren nu også er den rette mand til at advare andre mod at ophidse stemninger, når man tager hans overlede, lidet velovervejede og dårligt underbyggede revisionskrav overfor foreningen Socialt Boligbyggeri i betragtning.

Jeg skal gerne hjælpe ministeren til at forstå, hvorfor hans aktion er så uheldig dømt til at blive en fiasko. Det ligger klart for enhver, hvad det er, ministeren har villet prøve at bevise ved sin undersøgelse mod Socialt Boligbyggeri, men som han ikke kan bevise, for ministeren svæver vel ikke i den vildfarelse, at han for noget barn her i landet kan skjule, at hensigten med hele felttoget mod Socialt Boligbyggeri er at bære ved til den opfattelse, at når ikke engang de sociale selskaber, som ikke skal afkaste noget udbytte til kapitalejere, kan klare sig, så må man sandelig gennemføre en generel husleje-forhøjelse, der også kaster noget af sig for de private grundejere, hvis krav hverken de selv eller ministeren er i stand til at dokumentere berettigelsen af. Det er fikst regnet ud, hr. minister, men det er heller ikke andet. Hvis ikke ministeren havde haft et så hæsblæsende hastværk, var det måske lykkedes ham selv at finde ud af, at de to dårligst stillede ejendomme i Socialt Boligbyggeri, Kantorparken og Brønspark, overhovedet ikke kan anvendes i den forbindelse, ministeren anvender dem.

For at få ministeren til at forstå dette er jeg nødt til at give ham en smule elementær undervisning i huslejelovgivningen, som

den er her i landet. Huslejelovgivningen opererer med en 1939-grænse, hvorefter der eksisterer huslejestop og opsigelsesforbud for alle lejligheder, der var eller havde været udlejet den 1. september 1939, men for alle andre ejendomme, hvis lejligheder først er taget i brug efter denne dato, har det lige til den 25. marts 1949 været muligt for udlejeren ved udløbet af et prøveår eller af 3-årige perioder, regnet fra indflytningen, uden motivering, uden at spørge ministerium, kommune eller domstole, at gennemføre en husleje-forhøjelse under trusel om opsigelse af lejer.

Jeg siger ikke hermed, at jeg billiger denne tingenes tilstand, tværtimod. Men hvad er det for en begrebsforvirring, der råder hos boligministeren og i hans boligministerium? Skal ministeren virkelig have mig til at fortælle ham, at ejendommen Kantorparken først er taget i brug den 1. april 1940 og ejendommen Brønspark først den 1. april 1941, hvilket betyder, at det i hvert fald ikke er lejelovens bestemmelser om huslejestop, der har forhindret Socialt Boligbyggeri i at foretage den efter foreningens opfattelse nødvendige husleje-forhøjelse? Lejerne i disse ejendomme har hele tiden været fredløse i så henseende. Helt op til den 25. marts 1949, da rigsdagen midlertidigt satte adgangen til opsigelse og leje-forhøjelse i nybyggeriet ud af kraft, havde Socialt Boligbyggeri kunnet gennemføre lejeforhøjelser en gros. Det er da helt klart, at såfremt Socialt Boligbyggeri blot havde kunnet opnå en indenrigsministers eller boligministers sanktion, havde man kunnet gennemføre den ønskede leje-forhøjelse. Disse ejendomme, der er taget i brug efter den 1. september 1939, og som efter Socialt Boligbyggeris og ministerens opfattelse må gå nedenunder og hjem, hvis de ikke får lejeforhøjelse nu, beviser altså intet som helst med hensyn til en lejeforhøjelses nødvendighed i de gamle ejendomme fra før 1939.

Jeg håber, at ministeren vil forklare tinget, om hans sammenblanding af disse ting skyldes uvidenhed eller må ses som et villet forsøg på at vildlede offentligheden. I begge tilfælde finder jeg, at ministeren nu, da han er taget på fersk gerning, bør give tinget en undskyldning.

Ministerens tre spørgsmål til den ministerielle, statsautoriserede revisor forekommer mig mildest talt besynderlige. Her har rigsdagen i fem år ikke kunnet enes om en revision af huslejeloven, fordi spørgsmålet om en regulering af lejen har været partierne imellem. Der har været nedsat en større